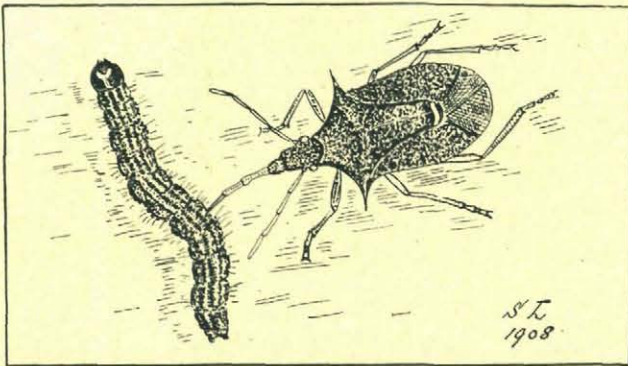

ROOVERS.

Op een zonnigen herfstmiddag nabij Amstelveen de elzen afzoekend, vond ik daar stil tegen een takje zittend een wants, zoo'n stevig lederbruin gepantserd dier, met als spitse punten uitstekende schouders en mooie gele pooten en sprieten, bekend bij de entomologen als *Acanthosoma haemorrhoidale*. Het dier zat met z'n snuit omlaag en aan de punt daarvan hing, bewegingloos, een rups tweemaal zoolang als de wants zelve, een z.g. kameelrups, omdat ze evenals „het schip der woestijn" van een dubbele bult op den rug voorzien is.

Klaarblijkelijk zat de wants de rups uit te zuigen en daarin was ze zoo verdiept, dat ze hare arrestatie niet bemerkte en de rups ook in 't doosje niet varen liet.

De wants is 3 × vergroot.

Toen ik thuis kwam had ze haar echter losgelaten; de rups was slap en scheen reeds lang dood te zijn.

Het was me in 't geheel niet duidelijk, hoe zoo'n wants een vrij groote rups, die toch wel hevige tegenstand zou bieden, kon overweldigen, en ik sloot dus daarmee eens de proef te nemen.

Om te beginnen liet ik de wants eenige dagen vasten en bracht haar toen in gezelschap met een driekwart volwassen rups van *Phalera bucephala*, het Berkenhoutje.

Zoo spoedig de rups in het doosje kwam, scheen de wants haar te bemerken, strekte haar 4-deelige zuiger, die in rust tegen de borst gelegd wordt, in z'n volle lengte uit en liep daarmee tastend voorwaarts.

De ten doode gewijde rups kroop onrustig zoekend rond. Het was ook niet prettig zoo van je eten te vorden gehaald; zeker niet voor een rups, voor wie ten alles moet zijn.

Zoekend liep ze rond en passeerde de wants, die haar zuiger (snavel) onmiddellijk tegen de rupshuid bracht en langzaam en gluisperig met de rups meeliep. Plotseling maakte de laatste een heftige spartelbeweging en bevrijdde zich daardoor van den zuiger.

Maar de wants gaf 't niet op; ze was hongerig en de weldoorvoede rups moet hare zinnen geprikkeld hebben. Langzaam liep ze weer met de rups mee en weer gelukte het haar de rups dicht bij één der stigmata (luchtopeningen) aan te boren. Weer spartelde de rups hevig, maar nu liet de roover niet meer los, de spitse punt der zuiger was en bleef in 't rupsenlichaam. De rups zette het op een loopen, de wants wandelde mede; de rups beet met hare sterke kaken naar haar belager, maar het harde pantser der wants kon daar best tegen; de rups draaide en wrong, de wants werd van de beenen gelicht, ze liet met zich doen, maar... hield ondanks alles vast. Daarna werd zij meer actief en trachtte de rups tegen te houden, hetgeen niet ging. Toen zette de rups zich stil neer, alsof ze in 't noodlot berustte, maar dat duurde niet lang. Blijkbaar bracht de wants geen verdoovend of bedwelmend vocht in de wond. Een poos liet ik het dier gaan, toen doodde ik de rups, die weer aan 't loopen was gegaan, omdat het voor deze een marteling moest zijn zoo langzaam leeggezogen te worden.

De wants ging nu zoodanig zitten, dat de vrij zware rups aan de zuiger hing, juist zooals ik haar in de natuur had aangetroffen.

Zoowel deze eigenaardige houding als het taaie vasthouden der rups deed mij vermoeden, dat de punt der zuiger van weerhaakjes zou zijn voorzien. Onder het microscoop kon ik slechts onbeduidende haartjes vinden, zoodat me ook thans nog niet duidelijk is, hoe de wants de rups kon vasthouden en die, hangende aan de punt van den zuiger, kon leegzuigen.

Overigens is het dus hier de geschiedenis van wezel en haas, alleen duurt het wat langer.

Wreede middelen houdt de Natuur er op na, om sommige dieren aan den kost te helpen.

Tenminste zoo vinden wij het.

S. LEEFMANS.

IETS OVER DE „VOGELWARTE" TE ROSSITTEN.

In het dorpje Rossitten, ongeveer op het midden van de Kurische Nehrung gelegen, is door de Deutsche Ornithologische Vereeniging een vogelwaarnemingsstation, eene zoogenaamde »Vogelwarte« opgericht. Deze Vogelwarte, sinds een 5-tal jaren onder leiding van Dr. J. Thienemann, te Rossitten staande, stelt zich ten doel het leven der vogels te bestudeeren. Als een voornaam onderdeel dezer biologische studie wordt vooral de *vogeltrek* bijzonder nauwkeurig nagegaan. Bij vele lezers zal de vraag rijzen, waarom men juist in dit zeer afgelegen, nauwelijks 500 inwoners tellende dorpje, tot de oprichting van een dergelijke Vogelwarte is overgegaan. Let men echter op de omgeving van Rossitten en maakt men slechts één vogeltrek hier mee, zoo is het antwoord op deze vraag gegeven.